

Dětskost.

Abd-ru-shin

Slovo „dětský“ je výraz, který je lidmi v jejich lehkovážném a neuváženém způsobu řeči nejčastěji používán falešně.

Lenost ducha překáží, aby tento výraz mohl být dostatečně procítěn a také správně pochopen. Kdo však toto slovo nepochopil v celém jeho významu, nemůže je také správně používat.

A přece je to právě dětství, které lidem skýtá silný most k vzestupu do světlých výšin, k možnosti zrání každého lidského ducha a k možnosti věčného bytí v tomto stvoření, které je domem Boha Otce. On dal tento dům lidem k použití, jestliže ... v něm zůstanou **příjemnými** hosty. Hosty, kteří nezpůsobí škod v prostorech, které jim byly milostivě přenechány jen k použití, při stále a bohatě prostřeném stole.

Ale jak vzdálen je dnes člověk od této, pro něj tak nutné dětskosti!

A přece bez ní nemůže pro svého ducha ničeho dosáhnouti. Duch **musí** mít dětskost; neboť jest a zůstane dítětem stvoření, i když si získal plnou zralost.

Dítě stvoření! V tom je hluboký smysl; neboť k dítěti Božímu musí se teprve vyvinout. Jestli toho dosáhne, závisí jen od

stupně poznání, který je ochoten si přisvojit na své pouti všemi hmotnostmi.

Tato ochota se ovšem musí také poukázat **činem**. V duchovních úrovních je vůle současně také činem. Vůle a čin jsou tam vždy **jedno**. To je ovšem jen na **duchovních** úrovních, ne ve hmotnostech.

Čím hutnější a těžší je úroveň hmotnosti, tím je čin vzdálenější od vůle.

Že hutnost překáží, vidíme již na zvuku, který se musí pohybem probíjet hmotností, která mu překáží podle stupně hustoty. Je to zřejmě patrné i při kratších vzdálenostech.

Štípá-li člověk dříví nebo zatluoká-li na stavbě hřebíky do trámů, můžeme sice vidět úder jeho nástroje ihned, zato zvuk doletí k nám teprve za několik vteřin. To je tak nápadné, že to jistě každý člověk někdy již pozoroval.

Podobně, ale ještě mnohem těžší je to na zemi s lidskou vůlí a činem. Vůle vyšlehně v duchu. V duchu je ihned činem. Aby však vůle mohla být v hrubohmotnosti viditelně utvářena, k tomu je třeba ještě hrubohmotného těla. Jen v impulsu jedná každé tělo hned v několika vteřinách po vyšlehnutí vůle. Při tomto postupu je vypnuta zdoluhavá práce předního mozku, který má jinak zprostředkovávat cestu vůle až k vlivu na činnost těla.

Skutečná cesta trvá poněkud déle, často dochází jen velmi slabě a někdy vůbec nedojde k činu, protože chtění bylo na dlouhé cestě oslabeno nebo hloubavým rozumem docela zastaveno.

Při této úvaze chtěl bych se dotknouti sem vlastně nepatřícího poukazu na viditelné účinky zákona stvoření o přitažlivosti stejných druhů. Přesto, že tyto účinky lze jasně vidět, téměř nikdo jich nedbá.

Lidské pozemské zákony jsou vypracovány pozemským rozumem a jím také prováděny. **Proto** jsou rozumem uvážené plány, tedy připravená jednání jako taková mnohem přísněji trestána a hůře posuzována než činy, provedené v afektu, tedy nepředložené. Těmto posledním dostává se v častých případech také úlev.

To má ve skutečnosti lidmi nepozorovanou souvislost se stejnorodostí rozumového působení pod tlakem přírodních zákonů pro všechny ty, kteří se rozumu bezpodmínečně podřizují. Těm je to také zcela srozumitelné.

Aniž by kdo o tom věděl, přisuzuje se tu největší část viny při takovém činu v afektu **duchovní úrovní**. Ani soudce ani zákonodárce toho netuší, protože vychází ze zcela jiných, jen rozumových zásad. Při hlubším přemýšlení a znalosti působících přírodních zákonů objeví se však vše ve zcela jiném světle.

Přesto však působí i v jiných pozemských posuzováních a úsudcích živé zákony Boží. Ony jsou ve stvoření úplně samostatné a nelze jich ovlivnit pozemsky lidskými zákony a pojmy. Jistě žádnému vážnému člověku nenapadne myšlenka, že by opravdová vina, ne snad jen lidmi potvrzená, mohla býti současně před zákony Božími odpykána, lidským rozumem nadiktovaným trestem!

To jsou již po tisíciletí dva, skoro rozdělené světy. Byly

rozděleny lidským myšlením a jednáním, přesto, že měly být jen **jediným** světem, v němž měly působit jen **Boží** zákony.

Takovým pozemským trestem může nastat odpykání jen tehdy, jestliže zákon a tresty úplně souhlasí s Božími zákony ve stvoření. Jsou však dvojí afekty. Ty první, které jsem již vylíčil a které by vlastně měly být nazvány **impulsem** a mimo toho afekty, vyšlehlé v předním mozku, tedy ne v duchu, a které patří do rozumu. Jsou nepředložené a nemají mít proto stejných úlev, jako činy impulsivní.

Ale najít přesně tento spravedlivý rozdíl bude možno jen **těm** lidem, kteří znají všechny zákony Boží ve stvoření a jsou poučeni o jejich účincích. To musí zůstat vyhraženo přicházející době. V této době nebude již vůbec svévolných činů lidí, protože budou tak duchovně zralí, že budou moci jednat již jen podle Božích zákonů, při všem svém myšlení a jednání.

Toto odbočení má jen povzbudit k přemýšlení, nepatří k vlastnímu účelu přednášky.

Je třeba si jen pamatovati, že vůle a čin jsou v duchovních úrovních **jedno**. V hmotných úrovních jsou však druhem hmoty rozděleny. Proto již Ježíš kdysi pravil lidem: **Duch je zajisté hotov, ale tělo je slabé!** Tělo, zde tedy míněná hrubohmotnost těla, nepřináší k činu všechno, co v duchu bylo již téměř vůlí a činem.

A přece by mohl duch na zemi v hrubohmotném šatě dokázat, aby jeho chtění se stalo hrubohmotným činem, kdyby k tomu nebyl příliš líný. Nemůže činit tělo zodpovědným za tuto lenost, protože tělo bylo dáno každému duchu jen jako nástroj, který se musí naučit ovládat, aby s ním dobře zacházel.

Duch jest tedy dítětem stvoření. A musí zůstat **dětským**, má-li splnit účel, pro který jest ve stvoření. Naparování rozumu vzdálilo člověka od dětskosti, protože jí nemohl „rozumět“ jako takové, jakou opravdu jest. Tím však ztratil každou oporu ve stvoření a stvoření ho musí nyní vyvrhnout jako cizince, kazimíra a škůdce, aby samo mohlo zůstat zdravé.

A tak se také stane, že si lidé sami vykopou hrob svým falešným myšlením a jednáním.

Již při vánoční slavnosti jsem mluvil o tom, jak je to zvláštní, že každý člověk, chce-li nechat jednou opravdu působit na sebe vánoční svátky, musí se pokusit, přenést se nejdříve do svého dětství!

To lze přece považovat za dost zřetelné znamení, že jako dospělý není již vůbec schopen prožívat **citem** vánoční slavnost. Je to také dost zřejmý důkaz, že ztratil něco, co měl jako dítě! Proč o tom lidé nepřemýšlí!

Je to opět lenost ducha, která jim překáží, aby se vážně těmito věcmi zabývali. „To je pro děti,“ myslí si a dospělí nemají na to přece dost času! Musí myslet na **vážnější věci!**

Vážnější věci! Tím rozumí jen shon po pozemských věcech, tedy práci rozumu! Rozum rychle zatlačí zpět všechny vzpomínky, jen, aby neztratil svého prvenství, když se někdy dá průchod citům!

Ve všech těchto zdánlivě tak malých skutečnostech by bylo lze poznati ty **největší** věci, kdyby tomu rozum ponechal dost času. Ale on má nadvládu a proto bojuje se vši lstivostí a

zákeřností. To znamená, ne on, ale ve skutečnosti bojuje to, co ho používá jako nástroje a co se za ním skrývá: temno!

Temno nechce nechat najít světlo ve vzpomínkách. A **jak** duch usiluje najít světlo a čerpat z něj novou sílu, poznáte z toho, že současně se vzpomínkami na dětské vánoce procítá také neurčitá až teskná touha, která je schopna mnohé lidi přechodně měkce naladiti.

Tato měkká nálada by se mohla stát nejlepší půdou **procitnutí**, kdyby byla využita ihned a také se vši silou! Avšak žel, dospělí dostanou se při tom jen již k snění, při němž promrhají vznikající sílu a prohrají. Se sněním také přejde příležitost, aniž by přinesla užitek, anebo byla použita.

A když tak mnohému člověku vytryskne několik slz, tu se za ně stydí, snaží se je skrýti, vztyčí se trhnutím těla, v němž je často patrný jakýsi nevědomý vzdor.

Jak mnohému by se lidé mohli z toho naučit. Ne nadarmo vplétá se do vzpomínek na dětství tichý stesk. Je to nevědomý pocit, že se ztratilo něco, po čem zbyla prázdnota, neschopnost dětsky cítiti.

Vy jste jistě již často pozorovali, jak některý člověk, z jehož očí sem tam vyšlehně **dětské** světélko, působí povznášejícím a osvěžujícím dojmem již svou přítomností.

Dospělí nesmí zapomenout, že dětské není dětinské. Vy však nevíte proč dětskost může tak působit a čím vůbec jest! A proč Ježíš řekl: Buďte jako děti!

Abyste vyzkoumali co je dětskost, musíte si nejprve

ujasniti, že dětskost vůbec není vázána na dítě. Vy jistě sami znáte děti, kterým chybí opravdu krásná dětskost! Jsou tedy děti bez dětskosti! Zlostiné dítě nepůsobí dětsky, zrovna tak málo, jako nezvedené, lépe řečeno nevychované dítě!

Z toho jasně vyplývá, že dětskost a dítě jsou dvě různé samostatné věci.

To co lze na zemi nazvat dětským, jest částí působení **čistoty!** Čistoty ve vyšším, nejen v pozemsky lidském smyslu. Člověk, který žije v paprsku Božské čistoty, který dal v sobě místo paprsku čistoty, ten tím také získal dětskost, nechť je to v dětském věku nebo již jako dospělý.

Dětskost jest výsledkem vnitřní čistoty, nebo znamením, že takový člověk je oddán čistotě a slouží jí. To vše jsou jen různé způsoby vyjádření, ve skutečnosti je to vždy totéž.

Tedy jen dítě, které je v sobě, čisté, může působit dětsky a pak ten dospělý, který v nitru usiluje o čistotu. Proto také působí oživujícím a **osvěžujícím** způsobem a probouzí také důvěru.

Tam, kde je pravá čistota, tam může vejít také pravá láska; neboť Boží láska působí v paprsku čistoty. Paprsek čistoty je cestou, po které kráčí. Není vůbec s to jít některou jinou cestou.

Kdo do sebe nyní nepřijal paprsek čistoty, ten také nikdy nebude moci najít paprsek Boží lásky!

O dětskost připravil se člověk sám svým vlastním odvrácením se od světla a to jednostranným rozumovým myšlením, kterému obětoval všechno, co ho mohlo povznést. Tak se přikoval tisícerými řetězy pevně k této zemi, tedy k hrubé

hmotnosti, která ho drží ve svém zajetí tak dlouho, až se od ní sám osvobodí. To však se nemůže stát pozemskou smrtí, nýbrž jen **duchovním** probuzením.